



Po Bazilikos skliautais

2012 m. birželio mėn. Nr. 5 (7)

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromėjaus ir Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Švč. Trejybė – meilės bendruomenės slėpinys



Lietuvoje pirmąjį birželio sekmadienį minime Tėvo dieną. Liturginiame kalendoriuje šiais metais – tai pirmasis sekmadienis po Sekminių ir švenčiame švč. Trejybės iškilmę. Iš tiesų, švenčiam tikėjimo slėpinį, mūsų pamatinę tikėjimo tiesą, kad yra vienas Dievas, kuris kūrinių ir

žmonijos istorijoje save apreiškė, kaip Triasmenį Dievą – Tėvą, Sūnų ir Šventąją Dvasią. „Na ir kas?“ – gali paklausti ne vienas, kad ir praktikuojantis tikintysis. Per eilę metų esu pastebėjęs, kad švęsti tikėjimo slėpinių iškilmes darosi vis sunkiau ir sunkiau. Gerai, kad jie dar išpuola sekmadienį, tai kas eina į bažnyčią tai ir švenčia, kad ir nelabai kreipdami dėmesį, ką ir kaip. O va jeigu iškilmė išpuola ne sekmadienį, tai bažnyčiose, nepaisant viso liturginio iškilmingumo, tik kasdienių tikinčiųjų ratas, kuris dažnoje bažnytėlėje neviršija dešimties „dūšelių“. Taip ir lieki, su visom iškilmėm ir slėpiniu labiau švenčiantis su dangiškąja, negu žemiškąja - keliaujančia Bažnyčia. O juk kai geriau įsigilini į pačius slėpinius ir jų atsivėrimo Bažnyčiai ir Bažnyčioje istorija, pamatai, kad yra ką švęsti, nes tai – mažų mažiausiai – Dievo dovanos, kurias atpažinti, išgirsti ir priimti reikėjo nemažai pastangų.

Pirmieji Bažnyčios visuotiniai susirinkimai, eretikai ir erezijos, raštų tomai ir sulaužytos plunksnos, tai tik maža dalelė tos gana skausmingos ir komplikotos istorijos, kurią turėjo išgyventi kiekviena tikėjimo tiesa, kol rado deramą vietą ir formuluotę, mūsų tikėjimo Išpažinimuose – Credo. Šiandien,

dažnai, net nesusimąstydami, kalbame „Tikiu į Dievą Tėvą“, „Garbė Dievui Tėvui“ ir kitas maldas, o jos juk ir yra mūsų tikėjimo į vieną Triasmenį Dievą svarbiausios išraiškos.

Dar daugiau, kiekvienų šv. Mišių, kiekvieno sakramento, ypač Krikšto šventimas, tai švč. Trejybės apsiereikimas ir pagarbinimas. Daugumas, mūsų maldų, o ypač Eucharistijos šventimo maldos, tai kreipinys į Dievą Tėvą, per Sūnų Jėzų Kristų, Šventojoje Dvasioje. Bažnyčia negalėtų nei veikti, nei melstis, nei egzistuoti nepripažindama švč. Trejybės slėpinio. Sakramentų ir Dievo Žodžio galia, kiekvienas tikintysis yra pakviečiamas ir įvedamas į Triasmenio Dievo meilės bendrystę. Tai bendrystė, kurioje apsiereikia Dievo meilės žmogui didybė ir žmogaus išaukstinimo bei išganymo Dieve tikrovė. Žmogumi tapęs Dievas, antrasis švč. Trejybės asmuo – Jėzus Kristus apdovanoja mus Dievo Tėvo ir Šventosios Dvasios bendruomene. Ne tik apdovanoja, bet per Bažnyčią, savo Mistinį Kūną, kurio galva Jis pats yra, mus į tą bendruomenę ir įveda.

Galiausiai, vienintelis būdas nors kiek geriau suprasti švč. Trejybės slėpinį, tai jį išgyventi kasdienėje maldoje ir Dievo garbinime. O ženklas, kad šis slėpinys iš idėjos virsta tikrove taps regimu, kuomet Dievo karalystė ras įsikūnijimą mūsų santykiuose su Dievu ir su artimu. Švęsdami žemiškųjų Tėčių, Tėvų, Tėvelių dieną, turime puikią progą pavesti juos, gyvus ir mirusiuosius, Dangiškojo Tėvo globai. Tegul meilės bendrystė padeda mums visiems tapti Meilės bendruomenės slėpinio – švč. Trejybės regimu atvaizdu žemėje ir amžinybėje. Amen.

kun. Gediminas Jankūnas

Mieli šio laikraščio skaitytojai,

Po gražiais bazilikos skliautais mūsų visada laukia Malonių Versmė – Švč. Mergelė Marija. Ji glaudžia tokius, kokie esame, tačiau suteikia galimybę tobulėti, atsinaujinti ir keistis.

Daugeliui kyla neaiškumai iš šv. Rašto, pamokslų, teologijos. Gal koks piktas akmenėlis slegia širdį? Visko būna! Išdrįskime dalintis gyvenimo patirtimi nuoširdžiai ir atvirai.

Tad visus kviečiame pareikšti savo nuomonę, pasiūlymus, pageidavimus, pastabas, kritiką, abejones.

Surašykite savo mintis ir įmeskite į klausimų dėžutę Bazilikos gale. Klebonas kunigas Gediminas laikraščelyje atsakys į Jūsų klausimus. Žinoma galima kreiptis ir asmeniškai. Linkime gero dialogo, šviesių minčių, abipusio supratimo!

Mielieji,

Kartu su kvepiančiais gegužės žiedais, pagerbę tauriausią mūsų tikėjimo žiedą – Švenčiausią Mergelę Mariją, birželio mėnesį gilinamės į švenčiausios Jėzaus širdies pasaulį ir kiekvienam iš mūsų rodomą meilę. Esu pastebėjęs, kad birželinės pamaldos susilaukia mažiau tikinčiųjų dėmesio nei gegužinės, o gaila, juk mylinti Dievo širdis yra būtent ta vieta, kurioje ir vyksta mūsų išgelbėjimas ir susitikimas amžinai draugystei su Dievu. Litanijs invokacijose išvardydami kokia yra Švenčiausia Jėzaus širdis, dar kartą išgirstame ir permąstome, koks vis dėl to yra geras ir mylintis Dievas. Kviečiu tikinčiuosius ir šį mėnesį rasti laiko birželinėms pamaldoms bažnyčioje ar namuose. Pažindami Dievą, geriau pažinsime kas ir kam esame mes patys.

Birželio 8 dieną, Žibartoniuose organizuojama evangelizacijos diena. Šia proga pas mus lankysis kunigas kapucinas Vincentas Tamošauskas su komanda. Tikiuosi, jam pavyks paskleisti evangeliją ir šventosios dvasios dovanas šiek tiek prigesusiose žibartoniečių širdyse.

Kita graži šventė – birželio 9 dieną 18 val. Krekenavoje ir birželio 10 dieną 10 val. Upytėje – vaikų Pirmoji Komunija. Tikėkimės, kad po šios Pirmos Komunijos, bus ir antra ir trečia, o tiksliau kassavaitinė dalyvaujant kiekvieno sekmadienio mišiose ir priimant Šventąją Komunią.

Birželio 23 dieną grupelė mūsų parapijų jaunuolių iš Panevėžio vyskupo Jono Kaunecko priims sutvirtinimo sakramentą. Ir vėl lieka tik melstis ir viltis, kad Šventosios Dvasios dovana, kurią gaus sutvirtinamieji, neliks neišpakuota ją gavusiųjų gyvenimuose.

Birželis dosnus ir atlaidais. Krekenavos bazilikoje birželio 17 dieną švęsime šv. Antano atlaidus, o birželio 29 dieną – pirmą kartą kaip bazilika privalomus šv. ap. Petro ir Pauliaus atlaidus. Taipogi bus ir kasmėnesiniai 15-tos dienos atlaidai, kurie šį mėnesį sutampa su Švč. Jėzaus širdies iškilmė. Atlaidų gausybėje ir šventiškume negalime prarasti kasdienybės pojūčio ir užmiršti kasdienių darbų. Kviečiu bazilikos parapijos tikinčiuosius pradėti rūpintis neseniai atgauto parapijos ūkinio pastato pavertimu sale, kurioje bus galima susirinkti ir mums patiems ir mus aplankantiems piligrimams, ypač artėjančių didžiųjų Žolinės atlaidų proga. Laukia tikrai nemažai darbo. Tikiuosi Jūsų laiko ir energijos dosnumo, kad galiausiai turėtume vietą, kurioje galėtume rinktis kaip bendruomenė, ne tik malda, bet ir kitoms svarbioms veikloms.

Mūsų mokyklose ir gimnazijose baidaisi mokslo metai, vyksta egzaminai. Savo maldose prisiminkim ir mūsų mokinius, abiturientus, jų mokytojus, kad sėkminga pabaiga būtų gera nauja pradžia Dievo meilės plane.

Noriu padėkoti visiems, kurie visapusiškai prisidedate prie to, kad mūsų parapijose Krekenavoje, Upytėje ir Vadaktėliuose kurtųsi ir skleistųsi Dievo Karalystė.

Maldoje kartu su Jumis,

kun. Gediminas
Klebonas / rektorius

TĖVUI

Tarsi matau pareinantį Tave per sodą,
Ir žingsnius Tavo lyg girdžiu,
Tik mintys mano man pasako,
Kad nebegriši niekados.

Tu išėjai, kai sodai puošės,
Alyvų kvepiančiais žiedais.
Palenkęs žilą galvą tyliai,
Atodūisiais giliais, skaudžiais.

Kaip trūksta, mielas tėve, Tavo rankų,
Ir žvilgsnio Tavo, rūpesčio švelnaus.
Palaimink mano žingsnius, mano dieną,
Tenai, iš aukštojo dangaus.

Kaskart pakėlusi akis į dangų,
Ieškosiu Tavo spindinčios žvaigždės,
Malda apsilankysiu pas Tave,
O skruostu ašaros riedės.

Pavasariai ateis, praeis,
Kvepės palaukės lubinais.
Tave aš apkabinsiu mintimis,
Ir Tu paglostysi man galvą kaip kadais.

Regėsiu Tavo veidą atminty,
Su ilgesiu ir sopuliu širdy.
Gyvensi mano kasdienybėj kaip viltis,
Kol plaks mana širdis.



Sigita Tiškienė

2012 metų gegužės mėnesio Krekenavos ir Upytės parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt
Motinos dienos rinkliava	1160,70	665,40
Šeimos sekmadienio rinkliava	800	162,00
Atlaidų rinkliava	925	-
Sekmadieninė rinkliava	469	280
Sekminių rinkliava	677	264
Naujai bazilikos šildymo sistemai surinkta 19 400 Lt. Ačiū! (Reikia 43 000 Lt)		

Mažytis taškelis žemėlapyje, o spindi plačiai
Vadaktėliai. Atrodytų, tarytum šiuolaikinio gyvenimo
užmirštas kampelis, niekuo ne kitoks nei kiti Lietuvos
kaimai.

Vadaktelių apylinkėms su kaupu atseikėta gamtos grožybių. Vienoje kelio pusėje – žemuma, kuria vingiuoja medžiais, žydinčiomis alyvomis pasipuošusi Nevėžio vaga, kitoje kelio pusėje į kalnelį pasilypėjusi stovi šv. Jono Nepomuko bažnytelė. Čia pat liepų, beržų pavėsyje ilsisi amžino poilsio atgulusių šio krašto žymių ir paprastų žmonių palaikai.

Vadaktėliuose gegužės mėnesį didelis sujudimas, tvarkomos kapinaitės, šienaujama žolė šventoriuje ir už jo ribų, atliekami kiti reikalingi tvarkymosi darbai. Gegužės 20 dieną nuo pat ryto keliais ir takeliais, pėsti ir ratuoti, maži ir dideli, jauni ir pagyvenę, vietiniai ir atvykę būriavosi šventoriuje, laukė 14 valandos. Taip sutapo, kad tą popietę vyko daug renginių: šv. Jono Nepomuko atleidai, Šeštinės, pirma Komunija,



krikštas, paminklo šventinimas. Gausiai susirinkusiems maldininkams, šventas Mišias aukojo klebonas kunigas Gediminas Jankūnas. Pirmąją šv. Komuniją priėmė Gabija Staišiūnaitė, Artūras ir Donatas Dabranavičiai, Mindaugas ir Deividas Aleliūnai, Lukas Juozėnas, Aurimas Lavinskas, pakrikštytas Osvaldas Adamkevičius. Krikšto tėvai Danutė ir Arūnas Dabranavičiai. Pamokslo metu kunigas Gediminas dėkojo gausiai susirinkusiems maldininkams, kvietė aktyviau dalyvauti šventose Mišiose, atlikti išpažintį, priimti švenčiausiąjį sakramentą, atgaivinti Vadaktėlių parapiją. Pamaldose dalyvavo Naujamiesčio ir Krekenavos šauliai, po pamaldų šaulių kuopos vyrai visus dalyvavusius kvietė paragauti čia pat išvirtos košės, paskanauti žolelių arbatos. Bažnyčios prieigose pirmos Komunijos vaikų tėveliai visus pakvietė paskanauti paruoštais sumuštiniais, vaisiais, atsigaivinti vaisvandeniais, kava. Šventė tęsėsi ilgai ir turiningai. Kunigas Gediminas visų vardu dėkojo šaulių vyrams už skanią košę, o tėveliams už gausų vaišių stalą, prašė nepamiršti ir aktyviai dalyvauti Vadaktėlių šv. Jono Nepomuko bažnytelės pamaldose, ją visokeriopa remti.

		1,6093 km = 1 ...			
•••		•••••	•••	•••••	•••
•••••	•••	•••••		•••••	

[illegible]

Maironiečių sambūris Upytėje

Maironiečių būrelio vadovė Dalia Greviškienė

Gegužės 10 dieną Panevėžio rajono Mokinių kūrybos ir sporto centro maironiečių sambūris, skirtas Maironio 150-osioms gimimo metinėms ir Muziejų metams paminėti, prasidėjo susitikimu Upytės šv. Karolio Boromiejaus bažnyčioje. Tai nėra atsitiktinumas, nes Maironis I-ojo pasaulinio karo metais gyveno Krekenavoje. Upytė tik už keturiolikos kilometrų. Poetas domėjosi ir žavėjosi Lietuvos praeitimi. Legendos, padavimai apie piktadarį Čičinską paskatino parašyti baladę „Čičinskas“. Maironis bendravo su Upytės kunigu Antanu Tvarijonavičiumi. Poetas mėgdavo lankytis Upytėje, kai tuometinis jaunimas surengdavo vakarėlius ir dainuodavo patriotines, paties Maironio parašytas dainas.

Renginio metu skambėjo Maironio poezija, tekstai apie jo gyvenimą, kūrybą. Visus sujaudino ir suvienijo kartu atliekama „Lietuva brangi“. Bažnyčios klebonas dr. kun. Gediminas Jankūnas pasidalijo savo mintimis apie Maironį, jo gyvenimo ir kūrybos svarbą šiandien. Beje, jis taip pat buvęs maironietis.

Maironiečių būrelių veiklos kryptis – pažinti savo kraštą, jo praeitį, istoriją, asmenybes. Kita šio sambūrio programos dalis buvo Linų ir mokyklos muziejaus lankymas, pasakojimas apie kitas žymesnes šio krašto vietas.

Gąsdinantys netikėtumai svečių laukė Upytės piliakalnio prieigose, prie Uostrauto upelio tilto. Juodai apsirengusios, neaišku kokios būtybės šmėžavo kalno viršuje, šlaituose. Sukaupę drąsą, sambūrio dalyviai



įkopė į piliakalnį. Ir nieko: tuščia, ramu tik vienas žmogus, (turbūt Čičinskas), kurstė ugnį laužavietėje ir kaitino juodą katilą. Bet staiga pasigirdo triukšmas kalno įduboj, kur Čičinsko rūmai prasmegę... Pasirodo ten Maironio baladę „Čičinskas“ vaidino Upytės maironiečiai.

Buvo smagu prie laužo dainas dainuoti, legendų ir pasakojimų apie piliakalnį klausytis, žaidimus žaisti, skanią košę valgyti ir Čičinsko išvirtą arbatą gerti.

Lydimi geros nuotaikos, džiaugdamiesi gautomis dovanėlėmis atsisveikino su Upyte maironiečiai ir etnokultūros būrelio atstovai iš Dembavos, Karsakiškio, Miežiškių, Paliūniškio pagrindinių mokyklų ir Krekenavos Mykolo Antanaičio gimnazijos.

Palaimintojo Jurgio Matulaičio takais

Aldona Juozapaitienė

Krekenavos bazilikos pastoracinės tarybos posėdžio metu buvo nutarta aplankyti palaimintojo J. Matulaičio gimtinę, miestą, kuriame jis praleido vaikystę ir pirmuosius mokslo metus, bažnyčią, kurioje ilsisi jo palaikai. Tikėjomės, kad daug parapijiečių norės dalyvauti šioje išvykoje, praturtinti žinias apie mūsų dvasingumo puoselėtojus, paaugojusius savo gyvenimus. Išvykome dvidešimt žmonių. Mūsų dienos tikslas buvo keliaujant pasimelsti, kad laimingai nuvyktume ir galėtume susikaupti maldai Marijampolės bazilikoje ir arkivyskupo J. Matulaičio koplyčioje Lūginės kaime.

Prasidėjus kelionei buvome supažindinti su vietove, į kurią vykstame. Marijampolė - savivaldybės centras, Lietuvoje pagal dydį septintas miestas, didžiausias Suvalkijoje arba Sudūvoje savivaldybės centras, kuriam priklauso miestas ir šešios seniūnijos. Gyvena virš 70 tūkstančių gyventojų. Tai senos jotvingių genties žemės prie Šešupės. XVIII a. Buvo grafo Butlerio Mykolo dvaro sodyba. 1758 m. grafienė Pranciška Ščiukaite-Butlerienė pastato medinę bažnyčią, vienuoliams marijonams duoda 8 margus žemės ir leidžia kurti Marijos vardu pavadintą miestą – Marijampolę. Mieste yra pabuvoję Prancūzijos karalius Liudvikas XVIII, Napoleonas, Rusijos imperatorius Aleksandras I. Nuo 1955-1989 m. vadinosi Kapsuku.

1824 m. konsekruota naujoji Šv. Mykolo bažnyčia. Marijonų vienuolyno pastate - kunigų seminarija, vėliau - Marijampolės kolegija. Dvasinis centras - mažoji bazilika, kurioje ilsisi palaimintojo J. Matulaičio palaikai. Bazilika didelė, gana erdvi. Vienoje ir kitoje pusėje kriptos su vyskupų palaikais. Išklausėme Šv. Mišias, kurios buvo aukojamos už mirusius. Pasimeldėme, kad būtų priartinta

kanonizacija palaimintajam Jurgiui, kuris su apaštališku uolumu tarnavo Bažnyčiai. Apžiūrėję bazilikos aplinką, išvykome į Lūginės kaimą.

Siauras, bet asfaltuotas keliukas nuvedė mus prie grakščios koplyčios, kuri pastatyta toje žemėje, kur buvo Matulaičių sodyba - ant Šešupės kranto. Jauki koplyčia, kurioje, kaip sakė moterys, tvarkančios koplyčią ir jos aplinką, niekada netrūksta lankytojų. Ypač daug jų susirenka kievieno mėnesio 12d. - palaimintojo J. Matulaičio minėjimo dieną. Pasimeldėme. Mūsų maldos vadovas Mindaugas labai gražiai pagiedojo moterims pritariant. Graži giesmė nuvilnijo Šešupės krantais ir tikimės pakilo į dangų, kur ją išgirdo ir palaimintasis. Susėdę prie upės papietavome, pasikalbėjome. Visi piligrimai pajutome kažkokį palengvėjimą, švelnumą sklindantį ne tik iš koplyčios, bet ir tų aplink esančių laukų, pievų gėlių ir smulkaus rūko, kylančio nuo Šešupės. Gera, kad yra tokios vietos, kad yra malda, kuri leidžia į viską pažvelgti palaimintojo J. Matulaičio akimis. Išvykome, o grakšti koplyčia mums mojo, lyg atsisveikindama, bet tik iki kito karto. Grįždami padėkojome Dievui už sėkmingą kelionę. Šiek tiek lauktuvių namiškiams ir dar vienas, neplanuotas sustojimas Linkaučių kaime. Čia moterys piligrimės parodė, kur jos meldžiasi gegužės mėnesio vakarais. Z. Mėlynienės sodyboje, pavėsinėje įrengtas Švč. M. Marijos altorėlis, prie kurio renkasi mielos ir tokios artimos kaimo moterys.

Už pasiūlytą piligriminės kelionės maršrutą dėkojame klebonui Gediminui Jankūnui, už visas maldas jo padėjėjui Mindaugui, už giesmes Elenai, Zofijai, Ritai ir likusioms. Lauksime kitų piligriminės išvykų.

Aš Jį tokį pažinojau

*Prie mano kapo neraudokite priklaupę-
Manęs ten nėr – aš su Jumis esu,
Nors žemė Motina mane kaip sūnų šaukė
Savo vilties ir nerimo balsu.*

*Einu – birželio žydinčiom alėjom
Tenai, kur ilgo kelio pabaiga.
Telydi Jus – kaip kad mane lydėjo
Gimtinės Meilė, Ryžtas ir Tiesa.*

Karina

Vincas Steponavičius

Žmogus, kurį pirmiausia pažinojau Krekenavoje, buvo daktaras Jonas Žilevičius.

Atsitiktinai susitikome gatvėje. Užkalbino, susipažinom, išsikalbėjom. Pasirodo, jis – didelis Krekenavos patriotas, jos istorijos įamžintojas. Kiek jo rūpesčiu pastatyta įžymiems krekenaviečiams paminklų, kiek surinkta senovinių daiktų, girnapusių, kuriomis aptverta jo sodyba ir Kapeliai.

Akvelina Pagužinskienė

Jonas Žilevičius, o kaip jis save vadindavo – „dėdė Žiliukas“, Krekenavos medikų kolektyve buvo tas žmogus, kuris visada prisimindavo ir sveikindavo švenčių, gimtadienių ar vardadienių progą. Net bendradarbių vaikams atsiųsdavo atvirukus įvairiomis progomis ir būtinai su tai progai tinkančiais poezijos posmais, nes labai mylėjo poeziją, lankėsi knygų pristatymuose, pats įsigydavo ir kitiems dovanodavo knygas.

Tai žmogus, mylėjęs visus, supratęs, užjautęs ir gelbėjęs užklupus ligai, kiekvieną paguodęs ir paglostęs, dėl ko tapdavo žymiai lengviau. Nenuilstantis keliautojas ir kelionių organizatorius po įdomiausias, gražiausias Lietuvos (ir ne tik) istorines vietas, vienijo medikų kolektyvą, skatino domėtis ir tobulėti.



Kiek suorganizavo ekskursijų po Lietuvą, kad ją geriau pažintume ir pamiltume. Ekskursijos metu pasakodavo vis ką nors įdomaus, todėl nebuvo nuobodu keliauti. Aplankėme Vilnių, Trakus, Šiluvą, Tytuvėnus, Molėtų observatoriją, Baltijos jūrą. Ir viskas vien dėl to, kad krekenaviečiai daugiau žinotų, susiburtų. Ir visada linksmas, juokauja...

Kartą mačiau įpykusį. Vienas vyras panoro kapeliuose esančiame Savanorių paminkle panaikinti vieną pavardę. Girdi, tas vyras nėra savanoris. Sukvietė Jonas Žilevičius krekenaviečius ir tą vyrą į tuos kapelius ir buvo įrodyta, kad tas vyras klydo, o Jonas Žilevičius teisus. Ir šiandien tas savanorių paminklas stovi kapeliuose su visomis jame įrašytomis pavardėmis. Tai Daktaro Jono Žilevičiaus nuopelnas. Bet ar gali išvardyti viską, ką jis gero padarė Krekenavai.

Jo atlikti darbai, suorganizuotos ekskursijos įsiamžins amžiams Krekenavoje ir vis primins visiems daktarą Joną Žilevičių.

Jonas Žilevičius buvo aistringas akmenų gerbėjas. Juos išglostydavo, jei ne rankomis, tai nors akimis, kai pamatydavo pakelėje begulinčius, ir svajojo kiekvieną gražesnę parsigabenti į Krekenavą. Man atvykus dirbti į Krekenavos ambulatoriją, mielajam Jonui sukirbo mintis, kad reikia kažkaip supažindinti „supiršti“ su inžinieriumi Adoliuku (taip jį visi vadindavo). Savo ketinimo įgyvendinimui teko labai pasistengti: kviesti į ekskursijas ir organizuojamas medikų šventes, kitus renginius. O kaip nudžiugo sužinojęs, kad jo pastangos nebuvo veltui ir pagaliau ši pažintis baigėsi vestuvėmis.

Ačiū Tau, Jonai, už paprastumą ir nuoširdumą. Aš laiminga, kad teko savo gyvenimo kely tokį žmogų sutikti ir pažinti.



Metinių šv. Mišios už a. a. Joną Žilevičių vyks birželio 9 d. 12 val. Kviečiame pasimelsti.

Procesijos – atgyvenusi tradicija ar gyvas tikėjimo liudijimas?

Pokalbis su kun. Gediminu Jankūnu

Kalbina Loreta Baltaduonė

Kokios būna bažnytinės procesijos ir ar svarbu jose dalyvauti?

Procesijų yra įvairiausių, tačiau Visuotinėje Bažnyčioje tokia procesija, labai iškilminga, su vėliavom ir Švenčiausiuoju Sakramentu, yra tik viena – per Dievo Kūno ir Kraujo šventę, vadinamąsias Devintines. Tai šventė, kai pagerbiamas Švenčiausiasis Sakramentas, kai visame pasaulyje jis išnešamas iš bažnyčios į viešą erdvę. O Lietuvoje dar yra tradicinės procesijos, pavyzdžiui, per Velykas, Verbas, Šeštines, Sekmines, Grabnyčias (Žvakių procesija), procesijos pirmaisiais mėnesių sekmadieniais, kada šilti orai. Tai Lietuvos Bažnyčios tradicija, kuri yra ne visuotinė, bet būdinga tik mums ir lenkų kraštui.

Per kiekvienas šv. Mišias taip pat yra keturios procesijos: įžangos – atėjimo prie altoriaus, aukų atnešimo, kurias atneša parapijos žmonės, švč. Komunijos procesija, kai visi eina priimti švč. Komunijos - tai irgi yra procesija, ir šv. Mišių pabaigoje yra išėjimo procesija.

Kokia yra šių procesijų kilmė?

Procesijos ateina iš labai senų laikų, iš Romaus imperatoriaus rūmų tradicijos. Romos imperijoje imperatorius pasirodydavo tik procesijoje. Pirmaisiais krikščionybės amžiais, kai Bažnyčia buvo persekiojama, „katakombinė“, ji neturėjo jokios galimybės viešai pasirodyti. O kai krikščionybė buvo įteisinta kaip valstybinė religija, imperatoriaus, kaip svarbiausio asmens, vietą užėmė tas, kurį mes gerbiame, kuris siejamas su dievišku kultu ir yra Dievo pasiuntinys, t.y. tą vietą perdavėme Švenčiausiajame Sakramente esančiam Kristui. Tad natūralu, kad Bažnyčia perėmė tą pagonišką tradiciją ir vietoj imperatoriaus procesijos gale po baldakimu padėjo Švč. Sakramentą. Iš to ir kilo viešas pagerbimas to, kas yra svarbiausias centras ir mūsų valdovas - Viešpats Jėzus. Tikriausiai ta pirmoji procesija ir buvo Švč. Sakramento išnešimas iš bažnyčios, koplyčios ar katakombos į viešą erdvę. O paskui, jeigu imperatoriaus procesijoje dalyvaudavo visi su juo susiję ministrai, karo vadai ir t.t., kiekvienas su savo vėliavom ir uniformom, tai pagalvokime, ir kas dalyvauja mūsų procesijoje – parapijos bendruomenės, organizacijos su savo vėliavomis bei uniformomis, parodoma, kiek yra gyva parapija, bendruomenė, kokiose srityse ji veikia. Taip bent jau turėtų būti.



Ar vaikystėje dalyvavote procesijose?

Taip, čia buvo manopradžia. Stovi bažnyčioje, ateina zakristijonas ir tave, vaiką, pasiima ir nusiveda, - aprenčia gražiais drabužėliais ir neši arba krepšėlį su gėlytėmis, kurias barstė mergaitės, arba kitką. Aš augau Pabiržės parapijoje, Biržų r., o ten buvo toks „rožantėlis“ iš mažų vėliavyčių, vaikams skirtas nešti. Ir gaudavai nešti tą vieną Rožinio slėpinio vėliavytę. Man visada patikdavo - toks šventiškas ir kartu žaismingas elementas, bet ką jis reiškė, tai nesuvokiau, kol vyresnis netapau.

Procesija, tas judėjimas atspindi mūsų tikėjimo pagrindinę laikyseną. Mes turime būti judėjime. Jeigu priimame tikėjimą, tai esame pakviečiami į kelionę - sekti Kristumi, sekti paskui Jį, eiti kartu su Juo, nes Kristaus gyvenimas šioje žemėje buvo judėjimas. Jo gyvenimas buvo kelionė, ypač kai prasidėjo jo viešoji veikla. Jis niekur neapsistojo, neįkūrė mokyklos kaip koks Platonas, ir nepasakė, kad dabar eisite pas mane, ir aš jums išaiškinsiu. Jis visur judėjo. Ir mes savo tikėjime esame kviečiami judėti. Nuo sekmadienio iki sekmadienio irgi darome tą judesį – Evangelijos žodžio pastiprinti, padrąsinti, Švč. Sakramentu pamaitinti, mes judame per savaitę iki kito sekmadienio ir atliekame tikėjimo darbus, atsakome į iššūkius.

Tai reiškia, kad tikinčiajam turėtų būti labai svarbu dalyvauti procesijoje? Tuo tarpu daugiau žmonių stovi pašaliuose ir stebi, kaip kiti eina.

Gaila, kad toks supratimas. Galbūt čia ir mūsų, kunigų, kaltė, kad neužtektinai aiškiname šito judėjimo, šito judesio svarbą. Panevėžyje, Marijonų koplyčioje, per jaunimo šv. Mišias organizavau Verbų procesiją koplyčioje. Ten nebuvo vėliavų. Buvo susirinkęs tik jaunimas, kuris nieko daug nežinojo apie tokius dalykus. Aš jų paprašiau, kad dalyvautų, paaiškinau, kad tai yra judėjimas ir ką reiškia šis judesys, ir, nors atrodė juokinga toj mažoj koplyčioj pasivaikščioti ratu, jie labai džiaugėsi pabuvę procesijoje kartu, iš naujo pajutę tikėjimo ir bendruomenės vienybę.

Procesijos turėtų vykti lauke, bet ne visur yra šventorius, kur galima eiti aplink bažnyčią, arba oro sąlygos, arba dar kas nors neleidžia. Pavyzdžiui, Vėlinių procesija turėtų vykti einant į kapines arba pačiose kapinėse, jeigu oro sąlygos ar kitos priežastys neleidžia, tuomet procesija vyksta bažnyčios viduje. Bet, kaip kad dažnai būna per Vėlines, jeigu šaltas oras, tai Vėlinių procesija už mirusiųsius irgi dažnai atliekama bažnyčios viduje.

Kai procesija vyksta bažnyčioje, jeigu yra galimybė, joje turėtų dalyvauti visi joje esantys tikintieji, bet ir vėl, jei daug žmonių, tai sunku padaryti, susidaro grūstis ir įtampa, kad kam nors ant kojos neužliptum.

Penkerius metus praleidote Čikagoje. Ar ten būna procesijų?

Atsimenu, kaip jubiliejiniais metais arkivyskupija organizavo vadinamąjį „Tikėjimo kelią“, kuris ėjo ir per mūsų seminariją. Seminarija stovi prie ežero, ir nuo jos yra valandos kelias pėstute - išasfaltuotas, gražus, per mišką, aplink tą ežerą. Tad buvo šitokia procesija su Švč. Sakramentu. Žinau, kad ten organizuojama procesija ir per Dievo Kūno ir Kraujo šventę, bet daugiau, net per šv. Velykas, neteko girdėti ar matyti.

Anksčiau Lietuvoje net sovietmečiu žmonės labai gausiai dalyvaudavo procesijose.

Patys žmonės to norėdavo, ir suaugusieji, ir vaikai. Mergaitės norėdavo būti adorantėmis su baltomis suknelėmis. Religinėms organizacijoms, parapijos būreliams būdavo svarbu pasirodyti, kad jos yra ir veikia. Šioms organizacijoms tai buvo kaip reklama – procesijoje žmonės matydavo jų vėliavą ir pačius organizacijos narius, iš dalies galėdavo pagal tai spręsti ar prisidėti prie šios grupės, ar ne. Tai buvo kaip informacijos sklaida.

Bažnyčiose matome senųjų organizacijų vėliavų, kai kurias dar neša procesijose.

Jeigu nėra tų organizacijų, tai beprasmis dalykas nešti vien todėl, kad jos gražios, ir žmonės joms jaučia sentimentų. Vyresnės kartos žmonėms šios vėliavos buvo veiksmingos, nes, kai jie buvo jaunesni, veikė visos tos organizacijos ir tos vėliavos buvo jų. Šiandien tai tik prisiminimas, nereikalingas sentimentas bažnyčioje, kurį sunku ir paaiškinti – tai gražu. Bet kaip siejasi su mumis, su mūsų tikėjimo kasdienybe? Geriau tada eiti be vėliavų, jeigu nėra organizacijų.

Kai dirbau mokykloje, dešimtokas manęs klausė: „Mano tėtis nuėjo į bažnyčią, ir jį pakvietė nešti vėliavą, nors pūtė didelis vėjas. Ta vėliava sunki, mano tėtė širdies ligą turi. Kodėl jis turėjo tempti tą kelias tonas sveriančią vėliavą ir dar tris kartus aplink bažnyčią? Ką reiškia šitoks cirkas?“ Štai, prašau, jaunimui tai cirkas, ir tam pačiam tėčiui. Jeigu jis neturi ryšio su ta vėliava, su ta organizacija, tai iš tiesų primetama apeiga, kuri nelabai ką reiškia.

Ar dabar būtų prasminga parapijos būrelių, organizacijų vėliavų tradiciją atgaivinti? Štai turime Vilniaus Visų Šventųjų parapijiečių pavyzdį.

Aš būčiau už. Bet, kaip sakiau, tos vėliavos turi būti susietos su organizacija. Yra ir gyvojo rožinio, ir tretininkų organizacijos, Marijos legiono ir Fokuliarų grupelės buriasi, neokatekumenato ir galbūt net Šventojo Rašto skaitymo grupelė galėtų turėti savo vėliavą, kad parodytų, kas yra svarbu, kokios pamaldumo ar dvasingumo praktikos yra šitoj bendruomenėj. Žinau, kad Panevėžyje Dievo apvaizdos seserys siuva vėliavas, bet taip pat žinau, jog dauguma užsakomų vėliavų nėra susijusios su veikiančiomis organizacijomis, - pavyzdžiui, parapijoje yra įprasta turėti šešias ar dešimt vėliavų, tos sudėlėjo, tai pakeiskim. Vyko įvairių kongresų, ir Eucharistinis kongresas, parapijos bei organizacijos buvo kviečiamos atvykti su savo vėliavomis. Tai buvo akstinas parapijoms pasisiūti vėliavas, kuriose būtų jų titulas ar šventojo atvaizdas, užrašas.

Kaip tikintysis turėtų dalyvauti procesijoje, kaip jai pasiruošti?

Procesija yra liudijimas. Procesijoje pirmiausia einame liudyti, ypač jei procesija vyksta viešoje erdvėje. Galime dalyvauti ir nepriklausant jokiai organizacijai ar parapijos būreliui, žmonės kviečiami eiti ir būti kartu. Procesija kartu yra judesys tikėjimo, kuriame niekada negali apmirti, kuriame niekada negali pasakyti „aš jau viską žinau, viską suprantu, ir aš jau pasiekiau“. Mūsų gyvenime yra kalnų ir pakalnių, pakilimų ir nuopolių, bet vis tiek yra aiškus tikslas ir kryptis, kuria mes judame.

2012 metų gegužės mėnesį susituokusieji:

Laurynas Prasevičius
ir
Edita – Ona Petkevičiūtė
Sveikiname!

**2012 metų gegužę iškeliavusieji į
Amžinybę:
Krekenavos parapijoje:**

Stasys Indriuška, 62 m.
Irena Rudienė, 66 m.
Antanas Pranskūnas, 56 m.
Laimutė Jagminienė, 77 m.
Katarina Vosylienė, 91 m.
Viktorija Kazilienė, 90 m.



Prisiminkime Jus maldose.

Pamaldų laikas:

**Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų
bazilikoje:**

Sekmadeniais ir atlydų dienomis: 10:00, 12:00
Šiokiadieniais: 18:00

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje:

Sekmadeniais: 10:00

Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje:

I, III mėn. sekmadienį: 14:00

Rodų koplyčioje:

Paskutinį mėn. sekmadienį: 14:00

Žibartonių koplyčioje:

II mėn. sekmadienį: 14:00

Krekenavos ligoninėje:

Paskutinį mėn. penktadienį: 17:00

2012 metų gegužės mėnesį pakrikštytieji:

Armandas – Jurgis Šatinskas

*Osvaldas – Povilas
Adamkevičius*

*Lukas – Vainius
Naulickas*

*Miglė – Ona
Liaugminaitė*

*Laisvė – Emilija
Liaugminaitė*

Anreta – Ieva

Liaugminaitė

Dominykas Jačauskas

Lukas Vecka

Lydėkime Jus maldose.

**Trumpa parapijų informacija:**

Klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas
Altaristas kan. Petras Budriūnas

Klebonijos raštinė - Bažnyčios g. 18, Krekenava,
Panevėžio raj.

Tel. +370 620 20989; (45) 59 32 58

el.paštas: krekenavobazilika@gmail.com

sąsk. nr. LT457300010002378753

įm. kodas 191260418

**Darbo valandomis klebonijoje Jus
pasitiks referentė Eglė.**

Caritas - Akvelina Pogužinskienė,
tel. (45) 593 282

Gyvojo Rožinio būrelis - Gema Plėštytė,
tel. (45) 593 226

**Religinių spaudinių, žvakių ir kt.
dievocionalių įsigijimui kreiptis** -
Irena Teresė Kvedienė, tel. +370 615 89171

Už procesijų organizavimą atsakinga
sesuo Loreta, tel. +370 640 56551

Krekenavos vargonininkė - Virginija
Kavaliauskienė, tel. +370 612 02315

Krekenavos zakristijonas - Gediminas
Kaspariūnas, tel. +370 688 91390

Marijos legionas - Aldona Juozapaitienė,
tel. +370 616 05378

Upytės zakristijonas - Juozas Jakubonis,
tel. (45) 555 537

Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas -
Janina Bagdanskienė (45) 555 639

Upytės vargonininkė - Pranutė
Adomaitienė, tel. (45) 570 616

Laikraštėlį leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Paremti leidinį galite mesdami aukas į tam skirtą dėžutę bazilikos gale, arba perduodami klebonui. Praėjusį mėnesį suaukota 249,40 Lt., išleista - 243,60 Lt. Kitą numerį numatoma išleisti iki liepos 8 d.

Laikraštėlio el. pašto adresas: bazilikoslaikrasciui@gmail.com

Dėkojame už Jūsų paramą!